

NADĀ REVILÁKOVÁ

VLAJKA
VIKTORA
VAŇKA

ILUSTROVALA TEREZA JANÁKOVÁ

Albatros

Vlajka Viktora Vaňka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Nada Reviláková
Vlajka Viktora Vaňka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Nada Reviláková

VLAJKA
VIKTORA
VAŇKA

Ilustrovala Tereza Janáková

Albatros

Představ si kýčovitě romantický západ slunce v pozadí za zámeckou věží. Oprýskanou omítkou místy probleskuje původní zlatavá barva a ty sluneční paprsky ji úplně táhnou ven. Jenže s jejich slábnutím dostává věž zpátky mrtvolně šedivý nádech. Vozovice mají svoje nejlepší léta dávno za sebou. K hasnoucím západu toužebně pokukuje i pár vymlácenejch oken. Poslední kousek rudýho kotouče zrovna zmizel za oponou kopců. Zítra se zase vynoří a předvede svoje oslnivé divadlo. Míň zářná budoucnost čeká tuhle zemi. Všechno, co patří k Západu, se jí už brzo nadlouho ztratí z očí. Je totiž rok 1968 a pomalu se blíží konec prázdnin.

Přímo na zámeckou kapli míří kanón tanku. Vedle něj stojí ještě další dva. Na jednom sedí tři vojáci a mastí karty. Jiní si opodál pucujou zbraně. Další hlouček bezradně zírá na kapotu auta, kde má rozloženou mapu. Vědí, že jsou na zámku. Ale na kterým vlastně?

Jeden z hráčů na chvíli zvedne oči k hradbám. Zaujal ho totiž pohyb. Že by první noční pták? Z toho, co uvidí, ho málem trefí šlak.

„Smatritě! Što takoje?“ vykřikne rozklepaným hlasem. Jeho kumpáni odlepí oči od karet, samopalů i mapy. Na ochozu stojí bílá postava. V ruce svírá meč. Zvedne ho a kamsi jím zamíří. Všichni se podívají tím směrem. Na špici zámecké věže se třepotá modro-bílo-červená vlajka země, kterou přijeli osvobodit, i když nic nenasvědčuje tomu, že by tentokrát bylo před kým. Voják, co uviděl přízrak první, si je naprosto jistý, že tam ve chvíli, kdy sledoval za věží západ slunce, určitě nevlála.

Znovu se všichni otočí na hradby. Tajemná postava zamířila mečem na ně. Doteď klidné nádvoří ožije zmateným pobí-

háním a výkřiky. Vojáci popadnou zbraně a začnou pálit. Přízrak však najednou zmizí. Kulky se zaryjí už jen do hradeb. „Mátuška maja, ja chaču damoj,“ zašeptá voják a piková dáma, kterou ještě před chvílí svíral v ruce, sklouzne po kapotě tanku až na zem.

To už ale bílá paní uháněla od zámecké zdi mezi potměnými stromy. Cestou si sundala kápi, aby líp viděla pod nohy. I strašidlo může zakopnout. Divný, co?

Jasně že to žádný strašidlo nebylo. A dokonce to nebyla ani paní. Byl to asi patnáctiletý kluk v bílém plášti, upaloval, co mu síly stačily. Vtom se ale prudce zastavil. Mezi stromy před ním stála postava. Nejdřív ztuhl leknutím, ale když ji poznal, šťastně se usmál. Na rozdíl od ní. Vyděšeně zírala kamsi za jeho záda. Směrem ke zdi, na kterou se mezitím vyšplhali vyplašení vojáci.

„Tam, tam, strelat!“ zanesl ke dvojici lesní vánek jejich křik. A hned na to padly další výstřely. Úsměv v chlapcově tváři, který se tak náhle objevil, vzápětí zmizel.

Když jsem tenhle příběh vyprávěla svému klukovi Slávkovi, skočil mi zrovna v týhle chvíli do řeči.

„Myslíš, že to takhle nějak opravdu bylo?“ Tvářil se pochybovačně. Pokrčila jsem rameny. A pak jsem sáhla do kapsy. Když jsem ruku vytáhla a rozevřela dlaň, překvapeně zíral na malý pokřivený lesklý předmět.

„Tohle je jedna z těch kulek ze samopalů. Stačí ti to jako důkaz?“

Jen povytáhl obočí a já pokračovala. Sice toho už moc nezbývá, ale bude to ještě pořádně napínavý.

01

„Vstávat! Okamžitě! Co tu vospáváte, lenoši? Víte, kolik je hodin?!”

Zívla jsem a protáhla se. Po včerejšku jsem byla pěkně rozlámaná. „Kolik je hodin?”

„Pět dvacet!” Velitel stál ve dveřích, tvářil se jako vzteklý krysařík, a asi aby to „pozdní” ráno zdůraznil, rozsvítil ve chlívě světlo, takže jsem musela udělat přesný opak toho, co chtěl. Znova zavřít oči.

„Teprve? Vždyť jsou prázdniny,” namítla jsem celkem zbytečně, protože to byl fakt, který nešlo přehlédnout.

„Dobytěk nemá prázdniny!”

Nebyla jsem si jistá, koho tím dobytčkem myslel. Jestli nás, nebo ty tři nebohý krávy, který by taky určitě radši spaly, než aby se jim někdo po ránu oháněl pod zadkem vidlema.

Klaudie v téhle otázce ale měla jasno: „My tu snad jsme kvůli dětem, ne kvůli vašemu dobytku.”

Ta holka má docela kuráž, klobouk dolů. Nebo byla natolik rozespalá, že nevěděla, co mluví?

„Jste tu proto, abyste daly děckám dobrý příklad,” pronesl Velitel kupodivu smířlivěji. „A vzorná péče o zvířata k dobrému příkladu patří.”

Vylezla jsem ze spacáku. V tomhle randálu by se stejně dál

spát nedalo. Klaudie mě našťvaně následovala. Sama se do další revolty pouštět nechtěla.

„Zrádkyně,“ procedila skrze zuby k mojí maličkosti.

No to je pěkný, člověk se potřebuje jenom vyčůrat, a hned je za zrádce. Já se ale náhodou na ty krávy docela těšila. Měly srandově drsný jazyky, a když vás olízly, bylo to něco mezi pošimráním a šmirglpapírem. Asi našim navrhnou, aby místo stavby garáže zachovali v našem sto let starým domě chlív, a šoupnem do něj tele. Nejspíš by nečekali, že si z tábora na téma láska a péče o zvířata přivezu i něco jiného než střevní chřipku.

Možná vás zajímá, jak jsem se v tomhle hororu ocitla. Z totální blbosti. Nedaleko odtud žije moje prababička a taky část rodiny. No a můj kluk sem shodou okolností jezdí na tábor už léta. A mě nenapadlo nic lepšího, než že bych mohla všechny překvapit.

Upřímně, máma s tátou mě zkoušeli na nějaký tábor dokopat každý rok. Naštěstí neúspěšně. Já, která celkem moc necítím potřebu se s někým družit, jsem měla jet kamsi, kde podle popisků vznikají pevná přátelství na celý život. Naši ale především chtěli, aby prý ze mě nebyla zhýčkaná pražská holka.

Že by nakonec byl tohle ten pravý důvod, proč jsme se mermomocí museli předloni přestěhovat na venkov? Když už mě nikdy nedostali na tábor, zvolili tuhle dost krkolomnou cestu, jak mě nehýčkat Prahou? Každopádně po našem přesídlení do Křečkovíc už veškeré snahy svou dceru prostřednictvím tábora trochu zocelit vzdali. Logicky, když jim odpadl hlavní argument.

Proto bych vám přála vidět jejich výraz, když jsem jim oznámila, že bych letos na nějaký tábor docela jela. Dokonce i táta zůstal sedět s otevřenou pusou a němě na mě zíral. Ani z něj nevypadla nějaká rádobyvtipná hláška, ty přišly až později, když

už to trochu rozdýchchal. To z mámy rovnou vypadlo vajíčko. Právě ho totiž držela, aby ho rozklepla do těsta.

Chvíli jsem si je vychutnávala a teprve pak jsem jim vysvětlila, že ten tábor je jen kousek od Vozovic, kam stejně plánuju jet na další část prázdnin, takže se tam pak rovnou plynule přesunu. Fakt, že na stejný tábor jezdí i můj drahý přítel Sláveček, už jsem v té chvíli necítila potřebu zmiňovat. Ostatně můj záměr byl, že tenhle plán utajím i před ním. On je totiž na překvapení přímo specialista. Vždycky se někde vynoří, s něčím přijde, a čím větší je to kravina a čím víc mě tím dostane do schízy, tím je spokojenější. Takže mu to tentokrát chci vrátit.

Nemohla jsem se dočkat, až uvidím šok v jeho tváři ve chvíli, kdy ho půjdu vyprovodit na nádraží, a místo abych se s ním rozloučila, nastoupím do stejného vlaku. Proto jsem si úplně tajně zařídila všechny ty potřebné záležitosti, zavolala, domluvila se, vyplnila přihlášku a obstarala nutné papíry jako lékařské potvrzení a podobně.

Jak se blížil termín tábora, naši mi nakoupili veškeré nezbytnosti, které člověk mimo civilizaci bude potřebovat. Hlavně baterku, ešus, nové tenisky sladěné s barvou mikiny a krajkovou podprsenku i s kalhotkami. Ty poslední dvě položky jsem si teda zaplatila ze svého, aby o tom máma s tátou nevěděli. Taky nemusí vědět všechno, ne?

Vždyť budu se svým klukem čtrnáct dní bez rodičů a člověk nikdy neví, co se může stát. Zvláště, když mi už bylo patnáct a chodíme spolu skoro rok, takže by už bylo pomalu na čase, abysme od líbaček popošli někam dál. Zatím jsme o tom teda spolu nikdy nemluvili. Ale o takových věcech se prostě mluví blbě. Až nazraje čas, samy přijdou. A mně přišlo, že ten čas by mohl nazrát tak třetí noc na tomhle táboře. Zkrátka můj plán byl

naprosto dokonalý a promyšlený do všech detailů. Jenže narazil na jednu drobnost, a sice že dokonalý plán neexistuje.

Když nastal ten slavný den, kdy jsme měli vyrazit na náš nečekaně společný táborový zážitek, Slávek byl už od rána nějak bez nálady.

Na zastávce, když jsem ho jako vyprovázela, mi to nedalo a zeptala jsem se ho.

„Co je s tebou?“

„Nic.“

„Těšíš se přece na tábor, ne?“

„Jo.“

„Tak proč se tváříš jak přelítej kaktus?“

Povzdechl si. „Asi je to blbý říkat, Hanko, ale...“

Ztuhla jsem. Co bych dělala, kdyby se se mnou teď chtěl rozejít, napadlo mě.

„... prostě se mi po tobě bude stýskat.“

Uf, spadl mi kámen ze srdce.

„Ale nebude,“ ujistila jsem ho. Cukaly mi přitom koutky.

Slávek na mě hleděl trochu dotčeně.

„Aspoň že tobě to vrásky nedělá,“ kouknul naštvane kamsi za mě na imaginárního blba.

Měla jsem sto chutí mu všechno vyklopit, ale na poslední chvíli jsem se zarazila. Přece to teď nezkazím.

„Vždyť vím, že si budeme volat, psát si a těšit se na sebe, ne? To dáme. Je to jenom čtrnáct dní.“ Povzbudivě jsem se usmála. Kývnul.

„Hele, a nemohla bys přijet na Vozovice dřív? Že bysme se třeba mohli aspoň potkat v parku u jezírka, jako loni.“ V očích měl cosi, co připomínalo malý roztomilý štěňátko, a já ho měla sto chutí podrbat za uchem. Ale i tohle pokušení jsem zahnila do boudy.

„Počítají se mnou až za dva týdny. Teď mají děsnej fofr. A já je nechci otravovat.“

Naštěstí zrovna přijel autobus. Už jsem do něj chtěla nastoupit, ale Slávek mě zarazil.

„Radši se mnou nejezdi. Kdybych tě viděl na nádraží u vlaku, nejspíš mě to rozhodí ještě víc.“

Dal mi pusu a zmizel v busu. Já zůstala zaraženě stát. S touhle verzí jsem samozřejmě nepočítala. Jinak bylo všechno připravený naprosto dokonale. Bágl jsem měla už od předchozího dne na Smícháči v úschovně, kde jsem si ho nechala, když jsme jeli s našima nakupovat. Trochu se sice divili, ale nějak jsem to okecala. Naštěstí jsem je nemusela ani moc přesvědčovat, aby mě na nádraží v den mého odjezdu nevezli. Chápali, že mě má doprovodit Slávek a chceme mít při loučení soukromí. Informaci, že vlastně jedeme na stejný tábor, jsem si pořád nechávala na chvíli, až se sama provalí. Proč ji vytahovat, když v tomto směru nezazněla žádná otázka.

Takže jsem jeho přání ani vyslyšet nemohla a nekompromisně jsem nastoupila za ním. Už jsem si připravovala, čím svoje rozhodnutí obhájím, ale předběhl mě.

„Já věděl, že ti budu chybět,“ vyhrkl s ulehčeným výrazem a cvrnknul mě láskyplně prstem do nosu.

OK, jestli v tom, že kašlu na jeho přání, vidí důkaz lásky, přece mu to nebudu vyvracet.

Když jsme ale mířili k vlaku, začínala jsem mít pocit, že tenhle plán možná nebyl až tak geniální, jak se mi posledních pár měsíců zdálo. Držela jsem Slávka za ruku, kterou jsem mu musela dát já, jako ostatně skoro vždycky. Jenže pak se k nám přidružili dva další praktikanti, Matěj a Dan, a jedna praktikantka. Míša. Docela sympatická, ale když se k nám blížila, Slávek moji ruku

0

2

pustil. A představil mě jako Hanku. Ne jako svoji holku Hanku. Prostě Hanku. Usmívala se na něho, na mě i na ostatní dva kluky a hned začali všichni vzpomínat na nějakou noční bojovku, na který se jim čtyři děti poblinkaly. Buď strachy, nebo z toho guláše, co předtím večeřely. A i když jim to přišlo strašně vtipný, mě ani jedna z těch dvou variant nijak zvlášť nepobavila.

Omluvila jsem se, že si musím odskočit, a šla si vyzvednout batoh. Když jsem se vrátila, tak tam prostě nebyli. Vlak měl odjet asi za dvě minuty, takže mi došlo, že už jsou nejspíš v něm.

Procházela jsem s těžkým báglem jeden vagón za druhým a v duchu si nadávala jako špaček. Kdo jen mi do hlavy nasadil tak debilní nápad? No a pak jsem uviděla Slávka, jak stojí v chodbičce, vyklání se ze staženého okýnka a usilovně mě vyhlíží. Teď měla nastat moje hvězdná chvíle. Teď mu vrátím všechny ty překvápka, který on připravoval mně.

Zaklepala jsem mu na rameno, prudce se otočil. A víte, co z něj vypadlo?

„Co tu děláš? Za chvíli to jede. Nerad bych tě vzal s sebou.“

Bylo mi do breku, ale najevo bych to nedala ani za nic. Jen jsem se k němu obrátila zády, abych mu předvedla, že tam mám bág a že teda jede taky.

Když jsem se zase otočila zpátky, nechápavě na mě hleděl.

„Ty přece jen jedeš na zámek dřív?“

Zavrtěla jsem hlavou. A pak mu to asi došlo. Možná podle toho ešusu, co visel na gumičce svrchu batohu.

Vyvalil na mě oči. Konečně, na tenhle okamžik jsem čekala.

„Snad taky nejedeš na nějaký tábor?“

Kdyby se ten vlak právě nerozjel a mírně jsme při tom nenadskočili, tak do Slávka asi budu muset strčit, protože jsem byla přesvědčená, že si stojí na vedení.